ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΙΕ

ΤΑ ΓΕΡΟΝΤΟΠΑΛΛΗΚΑΡΑ

Οἱ δυὸ συνομιληταί, δυὸ ἄνδρες ὥριμοι πολὺ ἐκάθηντο στὸν ἥλιο, στὸν ἐξώστη τοῦ Καζίνου τοῦ Μόντε Κάρλο. Ἡ γναριμία τους ἦταν τῆς στιγμῆς καὶ δὲν ἔτριαν καμμιὰ πραγματική συμπάθεια ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Ἐπειδή, ὅμως, ἦσαν κι' οἱ δυὸ μονάχοι τους στὸ κοσμικὸ ἐκεῖνο μέρος, εἶχαν καταντήσει ἀχώριστοι.

Ὁ κ. δὲ Φουφρενὲ ἦταν μιὰ φορὰ νομάρχης. Εἶχ' ἕνα μοντάκι κατάμαυρο καὶ καλοσιδερωμένο. Ἐπειδὴ δὲν ἔκανε τίποτε, διαρκῶς ἐπάχαινε καὶ ἡ κοιλιά του γινότ' ν ἀνυπόφορη. Ὁ κ. Μερμὸ ἐγύρισε πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια ὅλον τὸν κόσμο ὡς πρόξενος καὶ εἶχε πάντα τὸ τουπὲ διπλωμάτη.

Νέες καὶ εὔμορφες γυναῖκες περνοῦσαν διαρκῶς ἐμπρὸς στὰ δυὸ γεροντοπαλλήκαρα. Ὁ κ. Φουφρενὲ διαρκῶς ἔστριβε τὸ μουστάκι του κι' ἔπαιρνε πόζες καταστητοῦ.

Μιὰ στιγμὴ εἶπε στὸν πρώην πρόξενο :

— Τί ὥμορφη ποὺ εἶνε ἡ ζωὴ γιὰ μᾶς ποὺ κολοπερράσαμε, τί ὥμορφη εἶνε πρὸ πάντων σὰν θυμούμαστε τὶς ἐρωτικές μας περιπέτειες !

— Ἄχ, ναί, ἀπήντησε ὁ ἄλλος μ' ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμό.

— Τὸ καλὸ εἶνέ ποὺ βαστοίν ἀκόμα τα κότσα μας κι' ἔτσι μᾶς κοιτάνε ἀκόμα ἡ γυναῖκες, μᾶς βρίσκουνε τοῦ γούστου τους.

— Αἴ, ποῦ καὶ ποῦ... ἀπάντησε μετριοφρονέστατα ὁ πρώην πρόξενος.

— Τί ποῦ καὶ ποῦ ; Εἶπε ὁ κ. δὲ Φουφρενέ. Νά, προχθὲς πάλι εἶχα μιὰ περίεργη ἱστορία, ποὺ μὲ κρατεῖ ἀκόμα ἀνάστατο ..

Ὁ κ. δὲ Φουφρενὲ ἐπλησίασε λίγο τὸ κάθισμά του σιὸ κάθισμα τοῦ κ. Μερμό. Ἔσκυψε κοντά του, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ τοῦ ἐμπιστευθῇ ἕνα μεγάλο μυστικὸ καὶ τοῦ εἶπε :

— Κάθε μέρα ἐμφανίζεται στὸν ἐξώστη τοῦ Καζίνου μιὰ νέα ὅπως πρέπει.., διόλου ὀσχημη... πολὺ ὥμορφη μάλιστα, μὰ τὴν πίστη μου .. κι' ἂν ἤθελα.. ναί, ἂν ἤθελα... Ἐπὶ τέλους ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ ἐμένα... τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα εἶνε, ὅτι δὲν πρόκειται οὔτε γιὰ παντρεμμένη γυναῖκα, οὔτε γιὰ κοκότα... Εἶνε κοριτσι, φίλε μου, ναί, κορίτσι, σὲ βεβαιώνω, καὶ πολὺ καλῆς οἰκογενείας, μάλιστα !

Ὁ κ. Μερμὸ δὲν ἔδειξε διόλου ἔκπληξι. Φαινότανε σὰν ἄνθρωπος μαθημένος ἀπ' αὐτά, ποὺ τίποτε δὲν τοῦ κάνει ἐντύπωσι.

— Καὶ τό περιεργότερο ἀπ' ὅλα, ἐξακολούθησε ὁ κ. Φουφρενέ, τό... πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ ;... τὸ ρωμαντικώτερο. — γιατὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλη κοσταλληλότερη λέξις, εἶνε ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἔγινε τὸ ἐπεισόδιο αὐτό... Προχθὲς μιὰ κυρία, καμμιὰ σαραντάριά ἐτῶν, πολὺ ὥμορφη γυναῖκα, μὰ τὴν πίστι μου ! μοῦ μίλησε μὲ πολὺ εὐγένεια τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαινε ἀπ' τὴν σάλα τοῦ παιγνιδιοῦ. Ἦταν μαζὶ μὲ μιὰ φίλη της τῆς ἴδιας σχεδὸν ἡλικίας. Καὶ ἡ δυὸ ἔμοιαζαν μὲ δυὸ κομψὲς γυναικοῦλες ποὺ ζοῦν ἀπ' τὰ εἰσοδήματά τους. Οὔτε βαμμένες ἦσαν, οὔτε φοροῦσαν χτυπητὲς τουαλέττες. Ἡ πρώτη ἀπὸ τὶς δύο μοῦ εἶπε :

— «Εἴσαστε, ἀλήθεια, κύριε, ὁ βαρῶνος ντ' Οὐριώ ;

— »Ὄχι κυρία.

— »Ὤ, κύριε, ἡ φίλη μου κι' ἐγὼ εἴμαστε βέβαιες, πῶς εἴσαστε σεῖς...

— »Δὲν εἶμαι, σᾶς βεβαιώνω, κυρία μου ! ..

Ἐκείνη ὅμως δὲν ἐννοοῦσε νὰ μὲ πιστέψῃ. Μὲ τρόβηξε λίγο παράμερα. Χαμήλωσε τὴ φωνή της γιὰ νὰ μὴ τὴν ἀκούσῃ ἡ ἄλλη κυρία καὶ μοῦ εἶπε :

— «Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, μιλῆστε μου μὲ ὅλη σας τὴν εἰλικρίνεια. Ἡ φίλη μου εἶνε βέβαιη πῶς εἴσαστε ὁ βαρῶνος ντ' Οὐριώ, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια. Δὲν τολμᾶ νὰ ἐξηγηθῇ μαζί σας. Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἔμεινε χέρα καὶ ξαναπαντρεύτηκε ἔγινε πολὺ δειλή,. Καὶ ὅμως σᾶς ἀναγναρίζει... Κι' ἐννοεῖτε πολὺ καλό, πῶς ὅταν μιὰ γυναῖκα θέλησε κάποτε νὰ σκοτωθῇ γιὰ ἕναν ἄνδρα, δὲν εἶνε δυνατὸν ποτὲ νὰ τὸν συγχέῃ μὲ κανένα ἄλλον !

Φυσικὰ δὲν μποροῦσα νὰ παραδεχθῶ πῶς ἤμουν ὁ βαρῶνος ντ' Οὐριώ. Ἡ κατάσασι-, ὅμως ἦταν πολὺ περίεργη, ἀλήθεια... Ἡ γυναῖκα ποὺ μὲ εἶχε ἀγαπήσει δῆθεν καὶ πῆγε νὰ σκοτωθῇ γιὰ μένα, μὲ κύτταζε παθητικὰ ὅσην ὥρα μιλοῦσα μὲ τὴ φίλη της...

— Κι' ἔπειτα τί ἀπόγινε ; ρώτησε ὁ κ. Μερμό.

— Ἡ δυὸ αὐτὲς κυρίες τρώγανε στὸ ἴδιο ρεστωράν μὲ μένα. Σὲ λίγο, λοιπόν, βρεθήκαμε σὲ δύο γειτονικὰ τραπέζια. Ἐφλυαρήσαμε, λοιπόν, λίγην ὥρα γιὰ τὰ παράξενα αὐτῆς τῆς ζωῆς... Στὴν ὁμιλία ἐπάνω μοῦ μί'ησαν γιὰ τὸ πειὸ παράξενο... Μοῦδειξαν μέσα στὴ σάλα τοῦ ρεστωράν τὴ νέα γιὰ τὴν ὁποίαν σᾶς μίλησα προτήτερα... Ἔτρωγε μαζὶ μὲ μιὰ θεία της ποὺ δὲν ἔχει στενὲς σχέσεις μ' αὐτὲς τὶς δύο κυρίες, ἀντιλλάσσει, ὅμως χαιρετισμοὺς μαζί τους... Ἔτσι ἔμοθα πῶς ἡ νέα, ποὺ τὴ λένε Καίτη, εἶνε μιὰ ἔκτακτη, ἐξημμένη φύσι, ἄξια νὰ κάνῃ πάντα ὅτι κατεβαίνει στὸ κεφάλι της.

— Ἀπὸ ποῦ, ἐπὶ τέλους, κρατεῖ ἡ σκούφια αὐτῆς τῆς κοπέλλας ;

— Ὁ πατέρας της ἦταν Ἰταλὸς κι' ἡ μητέρα της Ἰρλανδή. Εἶνε τώρα ὀρφανὴ καὶ θὰ παρολόβῃ μεγάλη περιουσία στὰ χέρια της ὅταν τελειώσῃ μιὰ δίκη ποὺ ἔχει κινήσει γιὰ λογαριασμό της ὁ κηδεμών της σὲ κάποια κυβέρνησι...

Τὸ πειὸ ἐνδιαφέρον ἀπ' ὅλα, ἴσως, εἶνε ὅτι ἔμοθα πῶς αὐτὸ τὸ διαβολοκόριτσο ἔχει ξετρελλαθεῖ μαζί μου. Καί, σημείωσε, πῶς αὐτὸ δὲν τὸ κάνει ἀπὸ ὑπολογισμό, γιατὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ παντρευθῇ, δὲν θέλει ν' ἀκεύσῃ οὔτε λέξη γιὰ γάμο, γιατὶ τὸν συχαίνεται.. Ἐννοεῖ νὰ γλεντήσῃ τὴ ζωή της καὶ τίποτ' ἄλλο...

— Τί λέτε, φίλε μου ;

— Τὸ ἀστεῖότερο ἀπ' ὅλα εἶνε, πῶς θέλει νὰ σχῇ γιὰ συντροφιά ἕναν ἄνδρα, ποὺ νὰ μὴν εἶνε οὔτε πολὺ ψηλὸς οὔτε πολὺ νέος καὶ μᾶλλον χοντρός, ἕνας τύπος γλεντζέ.. Ἡ δυὸ αὐτὲς γυναῖκες μοῦ μαρτύρησαν πῶς γιὰ τὴν ὥρα ἐγὼ ἤμουν ὁ τύπος ποὺ τῆς ἄρεσε, τὸ κακὸ μόνο εἶνε πῶς ἔχει πολλὰ καπρίτσια κι' ἀλλάζει εὔκολα ἰδέες... Ἐννοεῖτε, ἀγαπητέ μου, πῶς δὲν μοῦ τὰ ἀποκάλυψαν ὅλα αὐτά μονομᾶς ἀλλὰ σιγὰ-σιγά. Ἡ μιά, μάλιστα, ὁπὸ τὶς δυὸ ἤθελε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἄλλη νὰ μοῦ τὰ λέῃ... Πειὸ πολυλογοῦ ἦταν ἐκείνη ποὺ ἔλεγε πῶς μὲ ἀγαποῦσε ἄλλοτε... Μοῦ ὡμολόγησε πῶς εἶχε ἀκούσει ἕναν καυγᾶ μεταξὺ τῆς θειᾶς καὶ τῆς ἀνηψιᾶς γιὰ λογαριασμό μου, ποὺ ἔγινε χαμηλόφωνα στὴ σάλα τοῦ παιγνιδιοῦ.

— »Γιὰ νὰ σοῦ πῶ ἐπὶ τέλους, τὸ ξέρεις πῶς θὰ σὲ κλειδώσω ; τὴν ἐμάλωνε ἡ θειά της.

Καὶ ἡ Καίτη ἀπαντοῦσε χτυπώντας νευρικὰ τὰ ποδαράκια της :

— Ἔχω δικαίωμα, μοῦ φαίνεται, νὰ μιλῶ σ' ὁποιον μ'ἀρέσει! Ἂν μοῦ μιλήσῃ, νὰ τὸ ξέρῃς πῶς θὰ πιάσω ἀμέσως σχέσεις μαζί του !

Ἡ κυρία, μάλισσα, ποὺ μοῦ μαρτύρησε ὅλην αὐτὴν ἱστορία, μοῦ εἶπε πῶς ὁ καυγᾶς ἐκεῖνος τὴν ἔκανε νὰ μὲ προσέξῃ περισσότερο καὶ νὰ μὲ πάρῃ ἔπειτα γιὰ τὸ βαρῶνο ντ' Οὐριώ, ποὺ τὸν ἀγαπάει πάντα...

Ὁ κ. δὲ Φουφρενὲ εἶχε φουσκάσει σὰν διάνος. Σώπασε μιὰ στιγμή, κύτταξε μὲ νεανικὴ σχεδὸν αὐταρέσκεια τὸ σύντροφό του καὶ τοῦ εἶπε :

— Δὲν εἶνε ἀλήθεια, ὡραῖο νὰ εἶνε κανεὶς τόσο ὥμορφος ἄντρας, ὥστε νὰ ἐμπνέῃ τέτοια μεγάλα αἰσθήματα σ' ἕνα κορίτσι ;

Ὁ κ. Μερμὸ ὅλην αὐτὴ τὴν ὥρα ἐκάπνιζε τό ποῦρο του καὶ δὲν διέκοπτε, ὅπως εἴδαμε, παρὰ γιὰ νὰ διατυπώσῃ καμμιὰ ἐρώτησι.

Ἐπὶ τέλους, ὅταν ὁ κ. δὲ Φουφρενὲ ἐτελείωσε, τὸν ρώτησε, κρατώντας πάντα τὸ ποῦρο μέσ' στὸ στόμα.

— Συγνώμην : αὐτὲς ἡ δυὸ κυρίες ποὺ σᾶς τὰ εἴπανε ὅλα αὐτά, εἶνε ἐκεῖνες ἡ δυὸ ποὺ κάθουνται ἐκεῖ κάτω ;

— Ναί, αὐτές, εἶπε ὁ Φουφρενέ.

Ὁ κ. Μερμὸ ἔπηρε τότε ἕνα ὕφος νωμιτῆς ἀπελπισίας καὶ εἶπε

-- Κρίμα στὶς ἐλπίδες σας, ἀγαπητέ μου κύριε !

— Γιατί, παρακαλῶ ;

— Γιατὶ εἶνε τρελλὲς κι' οἱ δυὸ τους !... Ἐμένα μοῦ ἔλεγαν πῶς εἶμαι ὁ Τυφλῆ πασσᾶς ! Ἐννοεῖτε πῶς τὶς ἔστειλα ἀμέσως στὸ διόβολο, κ' ἡσύχασα !

Τὸ καϋμένο τὸ γεροντοπαλλήκαρο, ὁ πρώην νομάρχης, δὲν μπορεῖ ἀκόμα νὰ συνέλθῃ ἀπ' τὴ διάψευσι τῶν ἐρωτικῶν ὀνείρων του.

Ἀντρὲ Τεριὲ

Εἶν' ἐκεῖνες ἡ δυὸ ἐκεῖ κάτω ;...

ΠΟΣΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ ΜΙΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Πόσες γλῶσσες ἁμιλοῦνται σ' ὅλη τὴ Γῆ ;

Οἱ στατιστικὲς μᾶς ἔχουν δώσει γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα διαφόρους ἀριθμοὺς οἱ ὁποῖοι ποικίλουν σημαντικὰ κατὰ τὶς γεωγραφικὲς κι' ἐθνογραφικὲς γνώσεις τῶν στατιστικολόγων καὶ τὴ σημασία ποὺ δίνουν στὰ πολυάριθμα ἰδιώματα κατὰ τὴ γενικὴ ταξινόμησι. Σύμφωνα μὲ τοὺς τελευταίους, ὅσον τὸ δυνατὸν ἀκριβεῖς, ὑπολογισμούς, μιλοῦνται σήμερα σ' ὅλο τὸν κόσμο 2.796 γλῶσσες !.. Οἱ κυριώτερες 860 γλῶσσες κατανέμονται ὡς ἑξῆς : Εὐρώπη 48, Ἀσία 153, Ἀφρικὴ 118, Βόρειος καὶ Νότιος Ἀμερικὴ 424, καὶ Ὠκεανία 117.